

Clare Mackintosh

Novel·lista, publica 'Ho sé tot de tu'

Fer cada dia el mateix trajecte en metro converteix una sèrie de dones en víctimes potencials a 'Ho sé tot de tu' (La Campana / Debolsillo). El nou 'thriller' psicològic de Mackintosh explora els perills de la rutina i d'internet amb una història angixant

CRISTINA CALDERER

“Ser previsible ens posa en risc constantment”

◆◆◆◆ Núria Juanico

Clare Mackintosh es troba còmoda entre els embats narratius dels *thrillers* psicològics protagonitzats per dones policies. Després de debutar el 2015 amb *Te dejé ir* (Debolsillo), ara torna amb *Ho sé tot de tu* (La Campana / DeBolsillo), en la qual teixeix una història d'assetjaments al metro de Londres inspirada en la seva experiència a la policia britànica, on va treballar durant 12 anys.

Totes les víctimes de la novel·la són dones. Algunes són assetjades, d'altres violades i d'altres assassinades. Per què s'ha volgut centrar en aquest tipus de violència?

Era molt conscient que estava escrivint un llibre que reforçava la violència cap a les dones com un entreteniment. Però ho vaig escriure així perquè realment és el que passa al món. Les dones són especialment vulnerables a les grans ciutats. Fins i tot en els delictes que aparentment no haurien de tenir un biaix de gènere,

com ara que et robin la cartera, és més factible que ataquin una dona.

Les protagonistes estan sotmeses a agressions i patiment, però cap d'elles es rendeix. Per què les ha fet a totes tan lluitadores?

Vaig llegir fa temps una frase que deia: “Les dones són com bosses de te. Només pots saber com són de fortes quan les poses en aigua bullent”. Ho dic en el sentit que les dones poden ser molt normals, però si les poses en una situació perillosa, lluitaran. Si amenaces els seus fills o la seva seguretat, trobaran una força que no sabien que tenien. Totes les dones que conec tenen aquesta capacitat per ser fortes, malgrat que algunes pensin que són febles.

Londres apareix com una ciutat perillosa sobretot per a les dones. Quina reacció espera que tinguin els lectors després de llegir-la?

“**TOTS SOM CULPABLES DE NO ESCOLTAR LES VÍCTIMES I DE PROJECTAR EN ELLES EL QUE NOSALTRES FARIEM**”

La majoria dels meus lectors són dones, però també hi ha uns quants homes. Espero que els que llegeixin la novel·la reflexionin sobre la manera en què les dones ens sentim quan som observades per homes al metro. Encara que ells no pretinguin fer-nos mal, ens genera una enorme sensació d'incomoditat.

El thriller avança a partir de tres veus: la víctima, la policia que investiga el cas i l'agressor. Per què va optar per aquesta estructura?

M'interessava escriure des de diversos punts de vista. Narrar la història de la víctima des de la primera persona del singular aporta immediatesa i proximitat al relat. El lector pot entrar directament al cap del personatge, en aquest cas de la víctima, i sentir-s'hi fàcilment identificat. El punt de vista de la policia l'escric des de la tercera persona perquè, teòricament, no ha d'estar emocionalment involucrada amb

els fets. Així s'adopta una certa distància. Pel que fa a la tercera veu, la de l'agressor, m'agrada veure els crims des de la mirada de qui els provoca. Em sembla fascinant escoltar l'univers paral·lel dels criminals, per això he inclòs aquesta veu al llibre.

En un moment del llibre, escriu: “La rutina et matarà”. Quin és el perill real de la quotidianitat?

Ser previsible ens posa en risc constantment. Quan treballava a la policia en casos d'assetjament, la majoria d'agressors eren homes que la víctima coneixia. Però quan es tractava de desconeguts, un dels motius pels quals assetjaven una dona en concret era pel fet que la víctima era previsible. La rutina ens fa massa complaents, ens hi sentim còmodes. I com més complaents ens tornem, menys ens adonem que està passant alguna cosa estranya. És com fer sempre el mateix recorregut en cotxe: tens més possibilitats de tenir un accident perquè creus que estàs fora de perill.

L'agressor del llibre utilitza internet per difondre informació privada de les futures víctimes i propiciar així els assetjaments. Quin paper ha volgut donar a internet?

Amb internet tot s'accentua. Molta gent va cada dia a la mateixa cafeteria i ho publica a Facebook. Tota aquesta informació existeix i qualsevol persona la pot fer servir. La majoria de vegades s'utilitza només com una eina de màrqueting, però a vegades també es fa servir per fer mal. Hem de tenir els ulls més oberts i anar més amb compte. També hem de fer-nos una idea genèrica de la realitat. Pots no compartir gaires coses a Facebook, per exemple, però si sumes tota la informació que publiques a totes les xarxes socials, dona una imatge molt acurada de qui ets i què fas.

Un altre dels elements que apareix reiteradament a la novel·la és la importància d'escoltar les víctimes. Per què posa tant d'èmfasi en aquesta qüestió?

Tots som culpables de no escoltar les víctimes i de projectar el que nosaltres fariem en casos d'altres persones. Fem grans suposicions sobre què hauria de sentir una víctima. És important tenir en compte l'impacte de cada agressió a qui la pateix, perquè pot variar segons la persona. A tu et poden estirar la bossa i no donar-hi més importància. A mi em pot passar el mateix i puc experimentar atacs de pànic. Per això a la novel·la faig èmfasi en la necessitat d'escoltar en comptes d'imposar a les víctimes el que creiem que han de sentir.◆◆